

Arrest

nr. 119 297 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J.-P. DOCQUIR en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 december 2011 en hebben zich vluchteling verklaard op 19 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 18 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 11 april 2013 en op 11 juli 2013.

1.3. Op 13 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van O.A.A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 15 februari 1988 op een onbekende plek in Saoedi-Arabië geboren. Sinds uw tweede levensjaar woonde u in Egypte. U woonde samen met uw moeder in Sherkije (Abou Hamad). In 2008 leerde u op een huwelijksfeest F.(...) Z.(...) A.(...) H.(...) (O.V X), eveneens woonachtig te Abou Hamad, kennen. U slaagde erin haar uw telefoonnummer te bezorgen en jullie begonnen een relatie. In mei 2010 besloot u haar officieel ten huwelijk te vragen. Samen met uw moeder ging u naar de vader van H.(...) en vroeg hem om haar hand. De volgende dag vernam u van de vader dat hij uw huwelijksaanzoek weigerde. Van H.(...) vernam u dat dit was omdat hij een radicale moslim was en hij u niet als een goede huwelijkskandidaat aanzag omdat uw ouders gescheiden waren en hij u niet als een goed moslim beschouwde. Op een dag was uw moeder afwezig. U telefoneerde naar H.(...) en zij kwam naar uw huis. Daar hadden jullie voor de eerste maal seksuele gemeenschap. Omdat H.(...) zich misselijk voelde, liet haar familie op 4 augustus 2010 een arts komen. Er werd ontdekt dat H.(...) zwanger was. Haar vader werd woedend en hij begon haar te mishandelen. H.(...) werd naar een dokterspraktijk gebracht en ze verloor haar kind. Toen ze de volgende dag het ziekenhuis verliet probeerde haar vader haar aan te rijden. H.(...) raakte gewond bij de aanrijding en ze moest twaalf dagen in het ziekenhuis verblijven. Hierna vluchtte u samen met H.(...) naar een vriend en el Sowa. Nadat jullie een sjeikh konden omkopen huwden jullie daar op 27 of 28 augustus 2010. Na een verblijf van enkele weken in el Sowa verhuisden jullie naar uw oom in Arish. Daar bleven jullie tot de Egyptische revolutie een chaotische toestand veroorzaakte. In maart 2011 verhuisden jullie naar Caïro. Jullie zoon Y.(...) werd op 20 juni 2011 geboren in Caïro. Omdat jullie angst hadden dat de vader van H.(...) jullie zou vinden besloten jullie het land te ontvluchten. Begin december 2011 reisden jullie via Jordanië, Irak en Turkije naar België. Jullie kwamen op 16 december 2011 in België aan. Op 19 december 2011 vroegen jullie asiel aan.

In februari 2012 kwam u in contact met de getuigen van Jehova en in augustus van datzelfde jaar besloot u zich te bekeren tot deze religie.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw badge als advocaat, de identiteitskaart van uw echtgenote, een algemeen mensenrechtenrapport van Human Rights Watch, twee attesten van het Belgische Rode Kruis, een brief van de verpleegkundige van het asielcentrum in Rocourt, een brief van psychotherapeute Sabine-Thérèse Van Essche, een document van het rekruteringscentrum in verband met uw legerdienst, uw diploma, een medisch attest van uw echtgenote en de geboorteakte van uw zoon Y.(...). Tevens legt u een print voor van een internetartikel betreffende de moord op uw schoonmoeder. Tijdens het gehoor legt u ook een attest voor van uw geloofsgemeenschap, meerdere wachttorens, boeken betreffende de getuigen van jehova en videobeelden en foto's van bijeenkomsten van de getuigen van Jehova.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij een eventuele terugkeer vreest u de problemen die jullie zouden kennen met de familie van uw echtgenote en de vervolging die u zou ondergaan omwille van uw bekering tot de getuigen van Jehova (CGVS I O.(...), p. 10). Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de familie van uw echtgenote. Het blijkt immers dat de verklaringen die u en uw echtgenote in de loop van jullie asielprocedures hebben afgelegd op essentiële punten afwijken.

Zo verklaart u dat uw echtgenote geviseerd werd door haar vader en haar broer (CGVS I O.(...), p. 10). Uw echtgenote verklaart echter uitdrukkelijk dat ze enkel geviseerd werd door haar vader en dat ze geen problemen kende met andere gezinsleden (CGVS I H.(...), p. 3, 16).

Verder verklaart u dat u in mei 2010 in uw huis eenmalig seksuele gemeenschap had met uw echtgenote H.(...) (CGVS I O.(...), p. 26). Uw echtgenote verklaart echter dat deze gemeenschap enkele dagen voor uw miskraam op 4 of 5 augustus 2010 plaatsvond (CGVS I H.(...), p. 4, 5).

Betreffende de voorgehouden aanrijding verklaart u aanvankelijk dat u denkt dat uw echtgenote toen door iemand werd vergezeld. Wie deze persoon was kunt u echter niet zeggen. Later tijdens het gehoor verklaart u dat u niet weet of er toen iemand anders aanwezig was. U kunt evenmin zeggen of er iemand anders ook gewond raakte bij de voorgehouden aanrijding. Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter verklaard dat uw echtgenote op die dag samen met haar buurvrouw werd aangereden. Hiermee geconfronteerd ontkent u dat u dit ooit gezegd zou hebben

en dat het hier een foute vertaling betreft. Vervolgens wordt u gevraagd hoe u vernomen had dat uw echtgenote was aangereden. U verklaart dat haar vriendin A.(...) u hiervan telefonisch op de hoogte had gebracht. Hoe zij dit wist kunt u niet zeggen. Of A.(...) getuige was van de aanrijding weet u evenmin (CGVS I O.(...), p. 14, 20) (vragenlijst DVZ O.(...), p. 3). Uw echtgenote verklaart echter dat ze toen ze werd aangereden vergezeld werd van haar beste vriendinnen A.(...) en A.(...) (CGVS H.(...) I, p. 12). Dergelijk uiteenlopende verklaringen over de aanrijding van uw echtgenote, doen in ernstige mate twifelen aan de waarachtigheid van deze feiten. Hierbij aansluitend is het uitermate bevreemdend vast te stellen dat u, een advocaat, niet blijkt te weten of uw echtgenote verklaringen heeft moeten afleggen aan de politie over de aanrijding, noch of er enig onderzoek is geweest naar de aanrijding. U komt niet verder dan te stellen dat dit aan uw echtgenote moet worden gevraagd (CGVS O.(...) I, p.21-22). Dat u, die nota bene advocaat bent, hier niets van weet, is weinig geloofwaardig. Dat u bovendien niet weet of er in het medisch attest in verband met de aanrijding van uw echtgenote ook melding wordt gemaakt van de aanrijding (CGVS p.22), doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanvraag. Er kan immers worden verwacht dat u de inhoud kent van de documenten die u ter staving van uw asielaanvraag.

Tijdens het eerste deel van uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u en H.(...) elkaar na de eerste kennismaking op het huwelijksfeest meerdere keren hadden ontmoet alvorens over te gaan tot seksuele gemeenschap. U verklaarde dat u haar soms op haar school of in de buurt van haar school ontmoette en dat jullie soms naar een koffieshop in de provinciehoofdstad (Zagazig) gingen (CGVS O.(...) I, p. 11). Gevraagd naar jullie ontmoetingen, verklaart uw echtgenote aanvankelijk dat ze altijd een afspraak met u maakte als ze naar school ging. Ze spijbelde dan zodat ze u kon ontmoeten. Verder stelt ze dat jullie soms naar de koffieshop in Zagazig gingen. Gezien haar verklaringen dat haar vader een radicale moslim was die zijn gezinsleden onderdrukte wordt haar gevraagd hoe het kwam dat hij het blijkbaar wel toestond dat zijn dochter op haar eentje hogere studies volgde. Uw echtgenote antwoordt hierop dat ze eigenlijk nooit naar school ging, enkel voor de examens. Als ze dan naar school ging, werd ze begeleid door haar broer. Gewezen op het feit dat ze eerder had verklaard dat ze elke keer met u afsprak toen ze naar school ging, verklaart ze plots dat ze u eigenlijk maar twee keer fysiek had ontmoet. Eenmaal toen ze naar school ging en eenmaal in de koffieshop in Zagazig. Ze verklaart verder dat jullie met de bus naar de stad reisden maar ze weet niet meer of jullie samen reisden of niet (CGVS H.(...) I, p. 9, 10, 11, 12). Na het gehoor met uw echtgenote wordt u opnieuw kort gehoord. Tussen de twee gehoren hadden u en uw echtgenote contact (CGVS O.(...) I, p. 19). Tijdens het tweede deel van uw gehoor verklaart u plots dat jullie elkaar inderdaad maar twee keer hadden ontmoet. U verklaart echter dat beide ontmoetingen plaatsvonden in de koffieshop in Zagazig. Beide keren reisden jullie samen met de bus naar de stad. U verklaart verder dat uw echtgenote bijna dagelijks zonder begeleiding naar school ging en dat u haar dan vanuit de verte in de gaten hield (CGVS I O.(...), p. 23, 24). Dat jullie verklaringen over hoe jullie mekaar konden ontmoeten, dermate uiteenlopen, laat weinig ruimte geloof te hechten aan het verboden karakter van jullie relatie.

Bovenstaande vaststellingen betreffen flagrante discrepanties die betrekking hebben op essentiële elementen uit jullie asielrelaas: de actoren van vervolging, de oorzaak van de vervolging en de vervolgingsfeiten zelf. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan jullie asielrelaas.

De geboorteakte van uw zoon ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo blijkt uit de vertaling van dit document dat uw zoon op 22 juni 2011 in Abou Hamad (el Sherkije) werd geboren. Verder werd het document op 16 oktober 2011 afgeleverd in Abou Hamad (zie vertaling uittreksel geboorteakte). Dit wijst erop dat u en uw echtgenote na de voorgehouden problemen in 2010 nog herhaaldelijk in Abou Hamad geweest zijn, de plek waar uw echtgenote voor haar leven zou moeten vrezes. U en uw echtgenote verklaarden echter uitdrukkelijk dat jullie na de voorgehouden problemen in 2010 nooit meer in Abou Hamad zouden geweest zijn (CGVS O.(...) I, p. 5, 6) (CGVS H.(...) I, p. 14). U en uw echtgenote verklaren beiden dat uw zoon in Caïro werd geboren (CGVS O.(...) I, p. 9)(CGVS H.(...) I, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat op het document staat aangegeven dat hij in Abou Hamad werd geboren en dat u op de DVZ had verklaard dat uw zoon in Abou Hamad werd geboren houdt u vol dat hij in Caïro werd geboren en beweert u dat jullie naar de burgerlijke stand in Caïro waren gegaan en dat daar in Abou Hamad werd geregistreerd omdat dit nog steeds jullie officiële woonplaats was (CGVS I O.(...), p. 22). Dit kan echter moeilijke ernstig worden genomen en is weinig geloofwaardig gezien de gegevens op het uittreksel uit de geboorteakte en de eerder vastgestelde discrepanties in jullie verklaringen. Bovendien blijkt uw echtgenote niet precies te weten wat er op het uittreksel van de geboorteakte staat aangegeven (CGVS I H.(...), p. 13).

De ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt bijkomend ondersteund door de vaststelling dat er na die vijfde augustus 2010 niets meer gebeurd is wat er op zou wijzen dat jullie gevisieerd werden door de vader van uw echtgenote. Dit terwijl jullie tot december 2011 in Egypte verblijven (CGVS I O.(...), p. 6, 16, 17)(CGVS I H.(...), p. 5, 6). Indien jullie daadwerkelijk nog zo lang zonder bijkomende

problemen in Egypte konden verblijven, kan men zich de vraag stellen in hoeverre jullie daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hoefden te koesteren tegenover uw schoonfamilie.

Er kan met andere woorden geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtaanleiding uit Egypte.

Wat betreft uw vrees met betrekking tot uw voorgehouden bekering tot de getuigen van Jehova dient er allereerst worden gewezen op het feit dat hoewel deze levensbeschouwing niet wordt erkend door de Egyptische staat en de activiteiten van Jehova getuigen per presidentieel decreet in 1960 werden verboden er toch 800 tot 1200 getuigen van Jehova in Egypte zouden leven. Reeds jarenlang proberen de getuigen van Jehova via juridische weg wettelijke erkenning af te dwingen. Hoewel deze eis herhaaldelijk werd afgewezen, blijft de gemeenschap tegen deze negatieve beslissingen in beroep gaan. In de voorbije jaren werden de huizen, telefoons en ontmoetingsplaatsen van de getuigen van Jehova gemonitord door de Egyptische geheime dienst. De Egyptische overheid laat echter wel toe dat de getuigen van Jehova in groepen van minder dan dertig personen samenkomen in privéwoningen. Niettegenstaande de Egyptische autoriteiten de godsdienstbeoefening van getuigen van Jehova nog steeds controleert en soms zelfs belemmert is staatsinmenging in de activiteiten van de getuigen van Jehova sinds het aftreden van voormalig president Mubarak in februari 2011 bovendien afgenomen. Tevens moet er worden aangestipt dat het Egyptisch recht bekeringen en bekeringsactiviteiten niet expliciet verbiedt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Uit bovenstaande informatie kan niet worden geconcludeerd dat moslims die zich bekeerd hebben tot de getuigen van Jehova bij een eventuele terugkeer naar Egypte per definitie een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of dat u als getuige van Jehova niet op bescherming van de Egyptische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Verder moet er worden gewezen op het feit dat u op het moment van het gehoor vooralsnog niet gedoopt bent als Jehovagetuige. Dit zou immers pas in augustus gebeuren indien u de derde stap van uw opleiding kan voltooien. Gezien het feit dat de ouderling die u moet opleiden ziek is, bent u blijkbaar zelf niet zeker of het doopsel kan plaatsvinden (CGVS II O.(...), p. 1, 2).

Voorts moet er worden vastgesteld dat niemand in Egypte op de hoogte is van uw bekering tot de getuigen van Jehova. U verklaart verder dat u dit in Egypte ook nooit aan iemand zou vertellen die u niet 100% zou vertrouwen. U zou zich ook nooit wagen aan bekeringsactiviteiten laat staan dat u huisbezoeken zou afleggen. U beschouwde zichzelf in Egypte bovendien reeds als seculiere moslim en zelfs als ongelovige (CGVS II O.(...), p. 11, 12). Gezien bovenstaande vaststellingen bestaan er dan ook onvoldoende ernstige aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat iemand in Egypte op de hoogte zou zijn van uw bekering of dat iemand in de toekomst op de hoogte zou kunnen geraken van uw bekering tot de getuigen van Jehova. Bijgevolg overtuigt u niet dat u problemen zou ondervinden hierdoor.

Verder moet worden vastgesteld dat u op verschillende punten opmerkelijk weinig informatie kan geven of zelfs foutieve informatie opgeeft over de situatie van de getuigen van Jehova in Egypte. Dergelijke vaststellingen kan allerm minst overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees koestert omwille van uw voorgehouden bekering. Hoe in Egypte de boodschap van de getuigen van Jehova wordt verspreid, kunt u niet zeggen (CGVS II O.(...), p. 12). Zelf kent u geen getuigen van Jehova in Egypte, noch heeft u weet van getuigen van Jehova die in Egypte actief vervolgd werden. U heeft enkel weet van twee Amerikaanse getuigen van Jehova die gearresteerd werden toen ze missionarisch werk aan het uitoefenen waren. Wat hun lot was kunt u echter niet zeggen (CGVS II O.(...), p. 7). Vreemd genoeg bent u er als advocaat en tot de getuigen van Jehova bekeerde moslim overigens niet van op de hoogte dat de getuigen van Jehova in Egypte reeds jarenlang proberen om via juridische weg wettelijke erkenning af te dwingen (CGVS I O.(...), p. 18). Dat u hier geen weet van heeft, doet concluderen dat u weinig interesse heeft in de situatie van de getuigen van Jehova in Egypte. Verder beweert u in tegenspraak met de beschikbare informatie dat bekering en bekeringsactiviteiten in Egypte wettelijk verboden zijn (CGVS II O.(...), p. 9, 10). Dat u, een advocaat, dergelijke foutieve informatie geeft, getuigt allerm minst van een doorleefde vrees omwille van uw bekering. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder vermeld ondermijnt de geboorteakte van uw zoon de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In het medisch attest van uw echtgenote staan enkel haar verwondingen aangegeven. Nergens wordt duidelijk gemaakt hoe of waar ze deze verwondingen zou hebben opgelopen. Het internetartikel beschrijft de moord op uw schoonmoeder. Het wordt duidelijk dat uw schoonbroer, die aan een neurologische aandoening zou lijden, zijn moeder heeft vermoord. Deze gebeurtenis heeft echter geen enkele link met uw asielrelaas (zie vertaling). De brieven van het Rode Kruis, de verpleegkundige en de

psychotherapeute bevatten geen gegevens waaruit kan worden afgeleid dat u of uw echtgenote niet in staat zouden zijn om samenhangende en overeenstemmende verklaringen af te leggen betreffende de gebeurtenissen die er toe zouden hebben geleid dat u en uw gezin uw land van herkomst dienden te ontvluchten, of dat u of uw echtgenote niet in staat zouden zijn om eenvoudige informatie betreffende jullie relatie of de geboorte van jullie zoon te verschaffen. Het attest met betrekking tot uw persoon, namelijk van een verpleger van het opvangcentrum, stelt louter dat u nood heeft aan een psychotherapeutische behandeling. Met betrekking tot uw echtgenote stelt een verpleegster van het opvangcentrum dat u van de slag bent en dat er sprake zou zijn van onachtzaamheid tegenover uw kind. Het attest van een psychotherapeute stelt dat uw echtgenote moeilijkheden heeft zich te concentreren en in shock is na de moord in haar familie. In dit attest is slechts sprake van één consultatie. In elk geval, na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat de verklaringen van uw echtgenote op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij in staat was om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Er is dan ook geen enkele indicatie dat ze tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Het rapport van HRW betreft de algemene situatie in Egypte. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie en levensbeschouwing maar bevatten geen gegevens waaruit kan worden geconcludeerd dat u of uw echtgenote een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat ook in hoofde van uw echtgenote werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van H.F.Z.A.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 15 september 1990 geboren in Caïro. U bent een moslima van Arabische origine. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald. In 2008 leerde u op een huwelijksfeest A.(...) A.(...) O.(...) (O.V. 6.932.791) kennen. U verkreeg zijn telefoonnummer en jullie begonnen een relatie. In mei 2010 besloot O.(...) u officieel ten huwelijk te vragen. Samen met zijn moeder ging hij naar uw vader en vroeg hem om uw hand. De volgende dag vernam hij van uw vader dat zijn huwelijksaanzoek werd geweigerd. U vertelde O.(...) dat dit kwam omdat uw vader een radicale moslim was en hij O.(...) niet als een goede huwelijkskandidaat aanzag omdat zijn ouders gescheiden waren en hij O.(...) niet als een goed moslim beschouwde. Op een dag was O.(...)s moeder afwezig. Hij telefoneerde naar u en u ging naar zijn huis. Daar hadden jullie voor de eerste maal seksuele gemeenschap. Omdat u zich misselijk voelde, liet uw familie op 4 augustus 2010 een arts komen. Er werd ontdekt dat u zwanger was. Uw vader werd woedend en hij begon u te mishandelen. U werd naar een dokterspraktijk gebracht en u verloor uw kind. Toen u de volgende dag het ziekenhuis verliet probeerde uw vader u aan te rijden. U raakte gewond bij de aanrijding en u moest twaalf dagen in het ziekenhuis verblijven. Hierna vluchtte u samen met O.(...) naar een vriend in el Sowa. Nadat jullie een sjeikh konden omkopen huwden jullie daar op 27 of 28 augustus 2010. Na een verblijf van enkele weken in el Sowa verhuisden jullie naar de oom van O.(...) in Arish. Daar bleven jullie tot de Egyptische revolutie een chaotische toestand veroorzaakte. In maart 2011 verhuisden jullie naar Caïro. Jullie zoon Y.(...) werd op 20 juni 2011 geboren in Caïro. Omdat jullie angst hadden dat uw vader jullie zou vinden, besloten jullie het land te ontvluchten. Begin december 2011 reisden jullie via Jordanië, Irak en Turkije naar België. Jullie kwamen op 16 december 2011 in België aan. Op 19 december 2011 vroegen jullie asiel aan.

In februari 2012 kwam uw echtgenoot in contact met de getuigen van Jehova en later zou hij hebben beslist zich te bekeren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u en uw echtgenoot volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de badge van uw echtgenoot als advocaat, een algemeen mensenrechtenrapport van Human Rights Watch, twee attesten van het Belgische Rode Kruis, een brief van de verpleegkundige van het asielcentrum in Rocourt, een brief van psychotherapeute Sabine-Thérèse Van Essche, een document van het rekruteringscentrum in verband met de legerdienst van uw echtgenoot, het diploma van uw echtgenoot, een medisch attest in verband met uw aanrijding en de geboorteakte van uw zoon Y.(...). Tevens leggen jullie een print voor van een internetartikel betreffende de moord op uw moeder. Verder leggen jullie ook een attest voor van de getuigen van Jehova, meerdere wachttorens, boeken betreffende de getuigen van Jehova en videobeelden en foto's van bijeenkomsten van de getuigen van Jehova.

B. Motivering

Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich integraal baseert op de vluchtmotieven die werden aangehaald door uw echtgenoot A.(...) A.(...) O.(...) (O.V. 6.932.791) en dat u zelf geen bijkomende vluchtmotieven aanhaalt (CGVS H.(...), p. 3, 12, 16). In hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Aangezien u zich op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw echtgenoot, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In hoofde van uw echtgenoot besliste het CGVS als volgt met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij een eventuele terugkeer vreest u de problemen die jullie zouden kennen met de familie van uw echtgenote en de vervolging die u zou ondergaan omwille van uw bekering tot de getuigen van Jehova (CGVS I O.(...), p. 10). Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de familie van uw echtgenote. Het blijkt immers dat de verklaringen die u en uw echtgenote in de loop van jullie asielpcedures hebben afgelegd op essentiële punten afwijken.

Zo verklaart u dat uw echtgenote gevisieerd werd door haar vader en haar broer (CGVS I O.(...), p. 10). Uw echtgenote verklaart echter uitdrukkelijk dat ze enkel gevisieerd werd door haar vader en dat ze geen problemen kende met andere gezinsleden (CGVS I H.(...), p. 3, 16).

Verder verklaart u dat u in mei 2010 in uw huis eenmalig seksuele gemeenschap had met uw echtgenote H.(...) (CGVS I O.(...), p. 26). Uw echtgenote verklaart echter dat deze gemeenschap enkele dagen voor uw miskraam op 4 of 5 augustus 2010 plaatsvond (CGVS I H.(...), p. 4, 5).

Betreffende de voorgehouden aanrijding verklaart u aanvankelijk dat u denkt dat uw echtgenote toen door iemand werd vergezeld. Wie deze persoon was kunt u echter niet zeggen. Later tijdens het gehoor verklaart u dat u niet weet of er toen iemand anders aanwezig was. U kunt evenmin zeggen of er iemand anders ook gewond raakte bij de voorgehouden aanrijding. Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter verklaard dat uw echtgenote op die dag samen met haar buurvrouw werd aangereden. Hiermee geconfronteerd ontkent u dat u dit ooit gezegd zou hebben en dat het hier een foute vertaling betreft. Vervolgens wordt u gevraagd hoe u vernomen had dat uw echtgenote was aangereden. U verklaart dat haar vriendin A.(...) u hiervan telefonisch op de hoogte had gebracht. Hoe zij dit wist kunt u niet zeggen. Of A.(...) getuige was van de aanrijding weet u evenmin (CGVS I O.(...), p. 14, 20) (vragenlijst DVZ O.(...), p. 3). Uw echtgenote verklaart echter dat ze toen ze werd aangereden vergezeld werd van haar beste vriendinnen A.(...) en A.(...) (CGVS H.(...) I, p. 12). Dergelijk uiteenlopende verklaringen over de aanrijding van uw echtgenote, doen in ernstige mate twifelen aan de waarachtigheid van deze feiten. Hierbij aansluitend is het uitermate bevreemdend vast te stellen dat u, een advocaat, niet blijkt te weten of uw echtgenote verklaringen heeft moeten afleggen aan de politie over de aanrijding, noch of er enig onderzoek is geweest naar de aanrijding. U komt niet verder dan te stellen dat dit aan uw echtgenote moet worden gevraagd (CGVS O.(...) I, p.21-22). Dat u, die nota bene advocaat bent, hier niets van weet, is weinig geloofwaardig. Dat u bovendien niet weet of er in het medisch attest in verband met de aanrijding van uw echtgenote ook melding wordt gemaakt van de aanrijding (CGVS p.22), doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanvraag. Er kan immers worden verwacht dat u de inhoud kent van de documenten die u ter staving van uw asielaanvraag.

Tijdens het eerste deel van uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u en H.(...) elkaar na de eerste kennismaking op het huwelijksfeest meerdere keren hadden ontmoet alvorens over te gaan tot seksuele gemeenschap. U verklaarde dat u haar soms op haar school of in de buurt van haar school ontmoette en dat jullie soms naar een koffieshop in de provinciehoofdstad (Zagazig) gingen (CGVS O.(...) I, p. 11).

Gevraagd naar jullie ontmoetingen, verklaart uw echtgenote aanvankelijk dat ze altijd een afspraak met u maakte als ze naar school ging. Ze spijbelde dan zodat ze u kon ontmoeten. Verder stelt ze dat jullie soms naar de koffieshop in Zagazig gingen. Gezien haar verklaringen dat haar vader een radicale moslim was die zijn gezinsleden onderdrukte wordt haar gevraagd hoe het kwam dat hij het blijkbaar wel toestond dat zijn dochter op haar eentje hogere studies volgde. Uw echtgenote antwoordt hierop dat ze eigenlijk nooit naar school ging, enkel voor de examens. Als ze dan naar school ging, werd ze begeleid door haar broer. Gewezen op het feit dat ze eerder had verklaard dat ze elke keer met u afsprak toen ze naar school ging, verklaart ze plots dat ze u eigenlijk maar twee keer fysiek had ontmoet. Eenmaal toen ze naar school ging en eenmaal in de koffieshop in Zagazig. Ze verklaart verder dat jullie met de bus naar de stad reisden maar ze weet niet meer of jullie samen reisden of niet (CGVS H.(...) I, p. 9, 10, 11, 12). Na het gehoor met uw echtgenote wordt u opnieuw kort gehoord. Tussen de twee gehoren hadden u en uw echtgenote contact (CGVS O.(...) I, p. 19). Tijdens het tweede deel van uw gehoor verklaart u plots dat jullie elkaar inderdaad maar twee keer hadden ontmoet. U verklaart echter dat beide ontmoetingen plaatsvonden in de koffieshop in Zagazig. Beide keren reisden jullie samen met de bus naar de stad. U verklaart verder dat uw echtgenote bijna dagelijks zonder begeleiding naar school ging en dat u haar dan vanuit de verte in de gaten hield (CGVS I O.(...), p. 23, 24). Dat jullie verklaringen over hoe jullie mekaar konden ontmoeten, dermate uiteenlopen, laat weinig ruimte geloof te hechten aan het verboden karakter van jullie relatie.

Bovenstaande vaststellingen betreffen flagrante discrepanties die betrekking hebben op essentiële elementen uit jullie asielrelaas: de actoren van vervolging, de oorzaak van de vervolging en de vervolgingsfeiten zelf. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan jullie asielrelaas.

De geboorteakte van uw zoon ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo blijkt uit de vertaling van dit document dat uw zoon op 22 juni 2011 in Abou Hamad (el Sherkije) werd geboren. Verder werd het document op 16 oktober 2011 afgeleverd in Abou Hamad (zie vertaling uittreksel geboorteakte). Dit wijst erop dat u en uw echtgenote na de voorgehouden problemen in 2010 nog herhaaldelijk in Abou Hamad geweest zijn, de plek waar uw echtgenote voor haar leven zou moeten vrezan. U en uw echtgenote verklaarden echter uitdrukkelijk dat jullie na de voorgehouden problemen in 2010 nooit meer in Abou Hamad zouden geweest zijn (CGVS O.(...) I, p. 5, 6) (CGVS H.(...) I, p. 14). U en uw echtgenote verklaren beiden dat uw zoon in Caïro werd geboren (CGVS O.(...) I, p. 9) (CGVS H.(...) I, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat op het document staat aangegeven dat hij in Abou Hamad werd geboren en dat u op de DVZ had verklaard dat uw zoon in Abou Hamad werd

geboren houdt u vol dat hij in Caïro werd geboren en beweert u dat jullie naar de burgerlijke stand in Caïro waren gegaan en dat daar in Abou Hamad werd geregistreerd omdat dit nog steeds jullie officiële woonplaats was (CGVS I O.(...), p. 22). Dit kan echter moeilijke ernstig worden genomen en is weinig geloofwaardig gezien de gegevens op het uittreksel uit de geboorteakte en de eerder vastgestelde discrepanties in jullie verklaringen. Bovendien blijkt uw echtgenote niet precies te weten wat er op het uittreksel van de geboorteakte staat aangegeven (CGVS I H.(...), p. 13).

De ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt bijkomend ondersteund door de vaststelling dat er na die vijfde augustus 2010 niets meer gebeurd is wat er op zou wijzen dat jullie gevisieerd werden door de vader van uw echtgenote. Dit terwijl jullie tot december 2011 in Egypte verblijven (CGVS I O.(...), p. 6, 16, 17)(CGVS I H.(...), p. 5, 6). Indien jullie daadwerkelijk nog zo lang zonder bijkomende problemen in Egypte konden verblijven, kan men zich de vraag stellen in hoeverre jullie daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hoefden te koesteren tegenover uw schoonfamilie.

Er kan met andere woorden geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtaanleiding uit Egypte.

Wat betreft uw vrees met betrekking tot uw voorgehouden bekering tot de getuigen van Jehova dient er allereerst worden gewezen op het feit dat hoewel deze levensbeschouwing niet wordt erkend door de Egyptische staat en de activiteiten van Jehova getuigen per presidentieel decreet in 1960 werden verboden er toch 800 tot 1200 getuigen van Jehova in Egypte zouden leven. Reeds jarenlang proberen de getuigen van Jehova via juridische weg wettelijke erkenning af te dwingen. Hoewel deze eis herhaaldelijk werd afgewezen, blijft de gemeenschap tegen deze negatieve beslissingen in beroep gaan. In de voorbije jaren werden de huizen, telefoons en ontmoetingsplaatsen van de getuigen van Jehova gemonitord door de Egyptische geheime dienst. De Egyptische overheid laat echter wel toe dat de getuigen van Jehova in groepen van minder dan dertig personen samenkomen in privéwoningen. Niettegenstaande de Egyptische autoriteiten de godsdienstbeoefening van getuigen van Jehova nog steeds controleert en soms zelfs belemmert is staatsinmenging in de activiteiten van de getuigen van Jehova sinds het aftreden van voormalig president Mubarak in februari 2011 bovendien afgenomen. Tevens moet er worden aangestipt dat het Egyptisch recht bekeringen en bekeringsactiviteiten niet expliciet verbiedt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Uit bovenstaande informatie kan niet worden geconcludeerd dat moslims die zich bekeerd hebben tot de getuigen van Jehova bij een eventuele terugkeer naar Egypte per definitie een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of dat u als getuige van Jehova niet op bescherming van de Egyptische autoriteiten zou kunnen rekenen. Verder moet er worden gewezen op het feit dat u op het moment van het gehoor vooralsnog niet gedoopt bent als Jehovagetuige. Dit zou immers pas in augustus gebeuren indien u de derde stap van uw opleiding kan voltooien. Gezien het feit dat de ouderling die u moet opleiden ziek is, bent u blijkbaar zelf niet zeker of het doopsel kan plaatsvinden (CGVS II O.(...), p. 1, 2).

Voorts moet er worden vastgesteld dat niemand in Egypte op de hoogte is van uw bekering tot de getuigen van Jehova. U verklaart verder dat u dit in Egypte ook nooit aan iemand zou vertellen die u niet 100% zou vertrouwen. U zou zich ook nooit wagen aan bekeringsactiviteiten laat staan dat u huisbezoeken zou afleggen. U beschouwde zichzelf in Egypte bovendien reeds als seculiere moslim en zelfs als ongelovige (CGVS II O.(...), p. 11, 12). Gezien bovenstaande vaststellingen bestaan er dan ook onvoldoende ernstige aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat iemand in Egypte op de hoogte zou zijn van uw bekering of dat iemand in de toekomst op de hoogte zou kunnen geraken van uw bekering tot de getuigen van Jehova. Bijgevolg overtuigt u niet dat u problemen zou ondervinden hierdoor.

Verder moet worden vastgesteld dat u op verschillende punten opmerkelijk weinig informatie kan geven of zelfs foutieve informatie opgeeft over de situatie van de getuigen van Jehova in Egypte. Dergelijke vaststellingen kan allerm minst overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees koestert omwille van uw voorgehouden bekering. Hoe in Egypte de boodschap van de getuigen van Jehova wordt verspreid, kunt u niet zeggen (CGVS II O.(...), p. 12). Zelf kent u geen getuigen van Jehova in Egypte, noch heeft u weet van getuigen van Jehova die in Egypte actief vervolgd werden. U heeft enkel weet van twee Amerikaanse getuigen van Jehova die gearresteerd werden toen ze missionarisch werk aan het uitoefenen waren. Wat hun lot was kunt u echter niet zeggen (CGVS II O.(...), p. 7). Vreemd genoeg bent u er als advocaat en tot de getuigen van Jehova bekeerde moslim overigens niet van op de hoogte dat de getuigen van Jehova in Egypte reeds jarenlang proberen om via juridische weg wettelijke erkenning af te dwingen (CGVS I O.(...), p. 18). Dat u hier geen weet van heeft, doet concluderen dat u weinig interesse heeft in de situatie van de getuigen van Jehova in Egypte. Verder beweert u in tegenspraak met de beschikbare informatie dat bekering en bekeringsactiviteiten in Egypte wettelijk verboden zijn (CGVS II O.(...), p. 9, 10). Dat u, een advocaat, dergelijke foutieve informatie geeft, getuigt allerm minst van een doorleefde vrees omwille van uw bekering. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder vermeld ondermijnt de geboorteakte van uw zoon de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In het medisch attest van uw echtgenote staan enkel haar verwondingen aangegeven. Nergens wordt duidelijk gemaakt hoe of waar ze deze verwondingen zou hebben opgelopen. Het internetartikel beschrijft de moord op uw schoonmoeder. Het wordt duidelijk dat uw schoonbroer, die aan een neurologische aandoening zou lijden, zijn moeder heeft vermoord. Deze gebeurtenis heeft echter geen enkele link met uw asielrelaas (zie vertaling). De brieven van het Rode Kruis, de verpleegkundige en de psychotherapeute bevatten geen gegevens waaruit kan worden afgeleid dat u of uw echtgenote niet in staat zouden zijn om samenhangende en overeenstemmende verklaringen af te leggen betreffende de gebeurtenissen die er toe zouden hebben geleid dat u en uw gezin uw land van herkomst dienden te ontvluchten, of dat u of uw echtgenote niet in staat zouden zijn om eenvoudige informatie betreffende jullie relatie of de geboorte van jullie zoon te verschaffen. Het attest met betrekking tot uw persoon, namelijk van een verpleger van het opvangcentrum, stelt louter dat u nood heeft aan een psychotherapeutische behandeling. Met betrekking tot uw echtgenote stelt een verpleegster van het opvangcentrum dat u van de slag bent en dat er sprake zou zijn van onachtzaamheid tegenover uw kind. Het attest van een psychotherapeute stelt dat uw echtgenote moeilijkheden heeft zich te concentreren en in shock is na de moord in haar familie. In dit attest is slechts sprake van één consultatie. In elk geval, na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat de verklaringen van uw echtgenote op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij in staat was om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Er is dan ook geen enkele indicatie dat ze tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Het rapport van HRW betreft de algemene situatie in Egypte. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie en levensbeschouwing maar bevatten geen gegevens waaruit kan worden geconcludeerd dat u of uw echtgenote een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een manifeste appreciatiefout, voeren verzoekers aan dat de motivering die aangehaald wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet conform is aan de werkelijkheid. Zij wijzen erop dat zij in hun land van herkomst problemen en bedreigingen hebben gekregen en dat zij er geen specifieke bescherming konden krijgen. Voorts verwijzen verzoekers naar punt 199 van het de UNHCR *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* en stellen zij dat in de huidige stand van het dossier niet kan worden aangetoond dat het ernstig en erge gevaar niet bestaat. Zij vervolgen dat de actuele situatie in Egypte niet stabiel is en religieuze minderheden er altijd slachtoffer kunnen zijn van represailles of van specifieke acties. Zelfs als verzoeker de details van de exacte situatie van de Getuigen van Jehova in Egypte niet kent, is de algemene onzekerheid in dit land nog te hoog om “een religieus activist te aanvaarden”, aldus nog verzoekers.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers doopcertificaat en 12 getuigenissen van leden van verzoekers hun geloofsgemeenschap (Kingdom Hall of Jehova's Witnesses) in Mons.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissingen op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoekers uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die eraan ten grondslag liggen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij deze bevindingen echter niet weerleggen, noch ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Verzoekers hun verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekers dienen door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers hun vluchtrelaas zoals zij dit schetsen in zijn geheel genomen niet plausibel is. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging dienen te vrezen omdat zij zich bekeerd hebben tot de Getuigen van Jehova. De uitgebreide motivering op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers uiteengezette asielmotieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten kunnen de appreciatie van verzoekers hun asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Immers, verzoekers doopcertificaat en de 12 getuigenissen van leden van verzoekers hun geloofsgemeenschap in België kunnen slechts aantonen dat hij ondertussen werd gedoopt als Jehovagetuige en dat hij een actief lid is van zijn geloofsgemeenschap, doch zijn niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze oordeelt als volgt: "(...) *Wat betreft uw vrees met betrekking tot uw voorgehouden bekering tot de getuigen van Jehova dient er allereerst worden gewezen op het feit dat hoewel deze levensbeschouwing niet wordt erkend door de Egyptische staat en de activiteiten van Jehova getuigen per presidentieel decreet in 1960 werden verboden er toch 800 tot 1200 getuigen van Jehova in Egypte zouden leven. Reeds jarenlang proberen de getuigen van Jehova via juridische weg wettelijke erkenning af te dwingen. Hoewel deze eis herhaaldelijk werd afgewezen, blijft de gemeenschap tegen deze negatieve beslissingen in beroep gaan. In de voorbije jaren werden de huizen, telefoons en ontmoetingsplaatsen van de getuigen van Jehova gemonitord door de Egyptische geheime dienst. De Egyptische overheid laat echter wel toe dat de getuigen van Jehova in groepen van minder dan dertig personen samenkomen in privéwoningen. Niettegenstaande de Egyptische autoriteiten de godsdienstbeoefening van getuigen van Jehova nog steeds controleert en soms zelfs belemmert is staatsinmenging in de activiteiten van de getuigen van Jehova sinds het aftreden van voormalig president Mubarak in februari 2011 bovendien afgenomen. Tevens moet er worden aangestipt dat het Egyptisch recht bekeringsactiviteiten niet expliciet verbiedt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uit bovenstaande informatie kan niet worden geconcludeerd dat moslims die zich bekeerd hebben tot de getuigen van Jehova bij een eventuele terugkeer naar Egypte per definitie een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of dat u als getuige van Jehova niet op bescherming van de Egyptische autoriteiten zou kunnen rekenen.*

(...)

Voorts moet er worden vastgesteld dat niemand in Egypte op de hoogte is van uw bekering tot de getuigen van Jehova. U verklaart verder dat u dit in Egypte ook nooit aan iemand zou vertellen die u niet 100% zou vertrouwen. U zou zich ook nooit wagen aan bekeringsactiviteiten laat staan dat u huisbezoeken zou afleggen. U beschouwde zichzelf in Egypte bovendien reeds als seculiere moslim en zelfs als ongelovige (CGVS II O.(...), p. 11, 12). Gezien bovenstaande vaststellingen bestaan er dan ook onvoldoende ernstige aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat iemand in Egypte op de hoogte zou zijn van uw bekering of dat iemand in de toekomst op de hoogte zou kunnen geraken van uw bekering tot de getuigen van Jehova. Bijgevolg overtuigt u niet dat u problemen zou ondervinden hierdoor.

Verder moet worden vastgesteld dat u op verschillende punten opmerkelijk weinig informatie kan geven of zelfs foutieve informatie opgeeft over de situatie van de getuigen van Jehova in Egypte. Dergelijke vaststellingen kan allermint overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees koestert omwille van uw voorgehouden bekering. Hoe in Egypte de boodschap van de getuigen van Jehova wordt verspreid, kunt u niet zeggen (CGVS II O.(...), p. 12). Zelf kent u geen getuigen van Jehova in Egypte, noch heeft u weet van getuigen van Jehova die in Egypte actief vervolgd werden. U heeft enkel weet van twee Amerikaanse getuigen van Jehova die gearresteerd werden toen ze missionarisch werk aan het uitoefenen waren. Wat hun lot was kunt u echter niet zeggen (CGVS II O.(...), p. 7). Vreemd genoeg bent u er als advocaat en tot de getuigen van Jehova bekeerde moslim overigens niet van op de hoogte dat de getuigen van Jehova in Egypte reeds jarenlang proberen om via juridische weg wettelijke erkenning af te dwingen (CGVS I O.(...), p. 18). Dat u hier geen weet van heeft, doet concluderen dat u weinig interesse heeft in de situatie van de getuigen van Jehova in Egypte. Verder beweert u in tegenspraak met de beschikbare informatie dat bekering en bekeringsactiviteiten in Egypte wettelijk verboden zijn (CGVS II O.(...), p. 9, 10). Dat u, een advocaat, dergelijke foutieve informatie geeft, getuigt allermint van een doorleefde vrees omwille van uw bekering. (...)"

2.4. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers evenmin aan dat zij worden vervolgd of gevisieerd door hun autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat de actuele situatie in Egypte niet stabiel is en religieuze minderheden er altijd slachtoffer kunnen zijn van represailles of van specifieke acties, brengen verzoekers geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinaï enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinaï soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoekers aldus geen concrete elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder

aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS